

*Paris s'éveille (Jacques Dutronc) of,*

*Het is vijf uur,*

*Hombeek wordt wakker.*

*De vrouwen kleden zich aan.*

*De mannen draaien zich nog eens om.*

*Slaapdronken en verwaasd.*

Sterven doe je in het leven. Ik schrijf deze woorden met de pen die ik cadeau gaf aan mijn ondertussen overleden vriend.

Zijn vrouw gaf mij na het overlijden de pen terug als aandenken.

Met de filosofie van "Ik denk, dus ik ben," voel ik me getroost.

Elke ochtend word ik gewekt door de vroege auto's die naarstige lieden naar hun werk brengen. Ze storen niet, integendeel. In het ochtendlijke duister verlichten ze met hun schijnwerpers mijn slaapkamerplafond, dat aan de straatkant ligt. Het neuriënd rolgeluid van de banden maakt me duidelijk hoe laat het is. Tussendoor hoor ik, vanonder mijn dekens, een brommer die puft tegen de snelheidsgrens, en zelfs dat is rustgevend.

Ondanks alle dakisolatie en premieglass, voel ik die mobiliteit aan als ontwaken.

Ik weet dat als ik wakker word en naar beneden ga, het washandje naast de lavabo zal liggen en mijn zakdoeken naast die van mijn vrouw in de kast in de living. Ook weet ik dat wanneer ik het knopje van de centrale verwarming hoger zal zetten, dit mijn financiële situatie lichtelijk zal aantasten, maar prijs me gelukkig als de koffie de tas van de Senseo vult.

Enkele zonnepanelen zorgen ervoor dat de elektriciteitsrekening niet al te hoog oploopt. Ik maak me dus niet druk over energieverbruik.

Het is dageraad. In de tuin merk ik al enkele mollen die verwoed tekeergaan om mijn gazon om zeep te helpen. Maar met de christelijke gedachte van: "Zij weten niet wat ze doen", dus "vergeef het maar," rangeer ik dit fenomeen op hetzelfde niveau als de kleine die verleden week met viltstift op de keukenmuur klierde.

Ook ik ga werken. Het moet niet echt, want ik ben voorbij de leeftijd van ongelukkigen die op brugpensioen gingen. Het pensioen van 65 is voor mij ook al geschiedenis.

Het monotoon geluid van de goederentrein die in de verte in cadans naar zijn bestemming spoort, geeft me het prairiegevoel van Texas of van de koloniale gelukszoeker in Hombeek.

De illusie van integratie met de "locals" is van dezelfde orde als die van de vreemdelingen in ons land. Maar deze integratie is geslaagd in die zin dat ik me meer dan verzoend heb met alle geluiden, de koeien de uitgestrekte weiden en vooral met de arm opstekende oude overbuur.

Vandaag regent het. Het is zo voorspeld door de weervrouw. Ik kijk liever naar de weervrouw dan naar de weerman. Een vrouw kan slechte boodschappen beter verpakken.

Ik twijfel of ik een boterham ga pakken of gewoon wacht tot mijn vrouw wakker is en dat doet. Feitelijk heb ik geen honger. Op het nieuws zag ik vluchtelingenkampen van de Syriërs die hun land ontvluchten; wellicht leefden die ook zoals wij.

In deze wereld is het altijd oorlog, misschien een troost? Zelfs hier in Vlaanderen was dit zo. De Romeinen, de Spanjaarden, de Fransen, de Oostenrijkers, de Hollanders, allemaal hebben ze hier hun feestje gebouwd. Een beetje verkracht, wat gemoord en alles leeggeroofd. Ja, dit is onze geschiedenis. Doe nou maar niet of alle leed zit in warm Syrië of Afrika.

Ook wij hebben het allemaal gehad, en zonder tentenkampen of voedselhulp. Toen was de maximumleeftijd rond de vijfendertig jaar. Dus of je nou wat vroeger of later stierf, dat zou de koning van Spanje een zorg zijn.

Ik zie een lichtje knipperen op mijn smartphone. Het zegt: "U heeft één bericht." Toch prettig als ze 's morgens zo beleefd zijn. Ik krijg er nog een deuntje bij.

Even kijken... Het is de wekdienst. Het is zeven uur.

Weten die dan niet dat iedereen in Hombeek dan al wakker is?

Ik start de wagen en rij over de drukke verbindingsweg van Kapelle naar Mechelen. Onderweg tel ik de boompjes die die nacht zijn vernield door wagens die plots moesten uitwijken voor een tegenligger. Het zijn er vier. Vier nutteloze ongevallen onder het mom van de veiligheid.

De man die deze weg heeft ingericht heeft zijn uiterste best gedaan om boompjes op de rijweg te plaatsen op plaatsen waar je alle aandacht nodig hebt voor tegenliggers, fietsers, voetgangers of verkeersborden.

Ik hoorde dat een jongeman met zijn mini-wagen een bord en boom heeft vernield en gewond is afgevoerd. Hopelijk is het niet de zoon van de

designer, want deze zou dan ook een trauma kunnen oplopen. Je jaagt je eigen zoon toch niet het ziekenhuis in.

Zelf kan ik nauwelijks een ongeval vermijden met een slalomende tegenligger. De man zal wel even het noorden kwijt geweest zijn in dit bos van verkeerstekens.

Vroeger kon je zonder risico deze weg nemen en rustig vijftig aanhouden. Er waren wel enkele uitschieters. Gekken die de vijf van vijftig verwarden met de negen van negentig. Eén oplichtend bord met, "u rijdt negentig", had dan voldoende geweest.

Mijn conclusie is dat omdat die ene zo hard rijdt er nu onschuldige bestuurders de bomen rammen, in naam van veiligheid.

Maar och, twintig minuten later ben ik al in Mechelen, zo snel als de rokende bus voor mij. Vroeger deed ik dat op zeven minuten, zonder slalom en zonder file, zonder optrekken en vervuilend stoppen.

Ik luisterde naar het weerbericht en het nieuws in mijn monotoon neuriënde wagen aan vijftig per uur.

Binnenkort rijd ik trouwens elektrisch. Nul vervuiling, geen uitlaat, geen lawaai.

Bomen plant je niet op de rijweg en pestpaaltjes evenmin.

Sam

